

[Glistrup]

Det er åbenbart, at når situationen er den, at hvis man vil give en mand en lønforhøjelse på 2 kroner i timen, så er man nødt til at forhøje lønomkostningen for firmaet med 5 kr., fordi de 3 kr. skal gå til skatten på arbejdet, så bliver dansk erhvervsliv ikke konkurrencedygtigt, og så kan vi ikke sælge tilstrækkelig mange varer i den internationale konkurrence, og så manifesterer det sig, når året er gået, i form af et underskud på betalingsbalancen, og det manifesterer sig i, at vi ikke kan beskæftige vor fulde arbejdskraft. Vi får altså med andre ord ved i det store og hele at bevare indkomstkatten, som den er, et samfund, hvor vi har permanent underskud over for udlandet og permanent høj arbejdsløshed. Det er bestemt ikke fremskridtspartiets ønske at have et samfund af den type. Derfor er vi rygende uenige med regeringen, når regeringen siger, at den stort set vil opretholde indkomstbeskatningen.

Nu kunne man selvfølgelig tænke sig, at man kunne omforme indkomstkattens nærmere bestemmelser på en sådan måde, at man kom frem til, at indkomstkatten ikke havde de mange skadelige virkninger, som den har i dag, og det skal ikke bestrides, at det ikke mangler på forslag i så henseende. Vi kan roligt sige, at i den sidste menneskealder, lige siden den store skattelovskommission afleverede sin første betænkning i 1948, er det hvirvlet ud med gode forslag til, hvordan man kan løse skattens problemer, men vi kan vist ganske klart fastslå efter denne menneskealders forløb, at det er fata morganaer alt sammen. Hver gang der er nogen, der kommer med en eller anden vældig god idé – om det så er beskærelse af rentefradragsretten, indførelse af kildeskat, alt godt fra havet, virksomhedsbeskatning af dem, der i personlig firmaform driver egen erhvervsvirksomhed, eller hvad man nu finder på – så viser det sig jo, når man får det nærmere belyst, at der er flere ulemper ved disse projektmagerier, end der er fordele. Vi kan simpelt hen ikke i nu- og fremtidens samfund løse indkomstkattens kvadratur – det er faktisk den opgave, man har stillet disse kommissioner, som man har haft siddende nogenlunde permanent i de forløbne 30 år.

Det er i og for sig ikke så mærkeligt, for med udviklingen i trafikmidlerne og med frigørelsen af handelen imellem landene er det sådan, at de, der har økonomisk styrke,

kan lade deres indkomst dukke op geografisk på steder og tidsmæssigt i perioder, hvor de faktisk ikke kommer til at svare nogen indkomstskat. Derfor bliver indkomstkatten en skat, som kun kommer til at hvile på den bofaste, let kontrollable del af befolkningen, og det vil selvfølgelig ægge til modsætninger og til at undergrave samfundet. Det er en virkning af indkomstkatten under de forhold, vi har nu. Da venstreministeren Alberti i sin tid indførte indkomstkatten, var situationen anderledes. Da levede vi i et statisk samfund med forholdsvis få indkomstgrupper. Hvis folk kom til købstaden en gang om året, ja, så var det en stor begivenhed. Man kunne virkelig følge med i, hvordan situationen var for den enkelte. Derfor kunne indkomstkatten i 1903 løse både statsfinansielle og sociale problemer.

Nu er det på den anden side ganske åbenbart – det kan man meget hurtigt fastslå, når man kaster et blik på finansloven – at vi kan ikke, sådan som det første fremskridtsmøde i Esbjerg blev averteret i februar måned 1973, gå ud på torvet og råbe: »Kom til møde i morgen på Hotel Esbjerg, dér afskaffer vi indkomstkatten.« Det er ikke noget, som kan lade sig gøre med det underskud og de forpligtelser, man har oparbejdet. Derfor er det nødvendigt, at man tager en vis tidshorison ind i billedet, når man skal finde frem til, hvordan man skal løse indkomstkattens problemer. I fremskridtspartiet har vore analyser ført til, at det faktisk kan klares på en 7-årig periode, men da det jo ikke er alle, der kan tænke og handle lige så hurtigt som fremskridtsfolk og vi jo også skal tage hensyn til de andre i tinget, har vi altså stillet vores forespørgsel således, at vi har taget en 20-årig tidshorison med ind i billedet.

Det er nødvendigt at gøre noget ved den kleppert inden for den danske samfundsøkonomi, som indkomstkatten udgør. Vi kan ikke blive ved med at dalre frem og tilbage fra år til år med sådan nogle smålapperier – om vi så laver lidt investeringsfradrag, eller vi forhøjer lejeværdien med en eller anden promille, og hvad vi nu ellers render rundt og foretager os, når vi til hverdag her i folketinget diskuterer indkomstkatten. Vi må på et eller andet tidspunkt se at finde frem til en principiel debat om, hvorvidt indkomstskatten er egnet i nu- og fremtidens samfund.